

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 468/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou B., s. r. o., B., konajúcou advokátom Mgr. P. Ď., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sž 4/2011 z 10. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. mája 2011 doručená sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie

zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 SŽ 4/2011 z 10. marca 2011 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že R. (ďalej len „rada“) oznámením z 12. októbra 2010 začala proti sťažovateľovi správne konanie a vyzvala ho na vyjadrenie sa k podkladom na rozhodnutie vo veci možného porušenia ustanovenia § 39 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“). Následne rada rozhodnutím č. RP/52/2010 zo 7. decembra 2010 (ďalej len „rozhodnutie rady“) konštatovala, že sťažovateľ *„porušil povinnosť ustanovenú v § 39 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 05.08.2010 o cca 22:14 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby J. politickopublicistický program L., ktorý bol sponzorovaný spoločnosťou T., a. s., za čo mu ukladá podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu — pokutu, určenú podľa § 67 ods. 3 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 1.000,-EUR, slovom jedentisíc eur. Podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z.: Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila.“*

3. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu rady opravný prostriedok, o ktorom rozhodoval najvyšší súd, ktorý rozsudkom napadnutým sťažnosťou zmenil rozhodnutie rady v časti uloženej sankcie tak, že podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii uložil sťažovateľovi sankciu – upozornenie na porušenie zákona. Vo zvyšnej časti najvyšší súd rozsudkom potvrdil rozhodnutie rady a sťažovateľovi nepriznal právo na náhradu trov konania. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv, ku ktorému podľa jeho názoru došlo tým, že mu bola najvyšším súdom uložená sankcia, ktorej uloženie nemá oporu v zákone. Ako sťažovateľ ďalej uvádza: *«V zmysle § 250j ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) môže najvyšší súd rozhodnúť o náhrade škody, peňažnom plnení alebo o peňažnej sankcii. V posudzovanom prípade nebola najvyšším súdom uložená sankcia peňažná, ale sankcia nepeňažná, a to upozornenie na porušenie zákona. Procesný predpis pritom takéto rozhodnutie o zmene sankcie neumožňuje. Súd je povinný pri výkone svojej právomoci v plnej jurisdikcii podľa § 250j ods.5 O. s. p.*

postupovať výlučne podľa zákonnej úpravy. Rozhodnutie, ktoré vychádza zo svojvoľného rozširovania obsahu právnej úpravy súdom, je rozhodnutím bez opory v zákone a nemá preto kvalitu, akú by súdne rozhodnutie v právnom štáte malo, a musí mať. Takéto rozhodnutie je v priamom rozpore s ústavným príkazom podľa článku 2 ods. 2 ústavy a predstavuje následne tiež odňatie práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 ústavy. Opísaný zásah je odňatím práva na súdnu a inú ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a je v rozpore s princípmi právneho štátu. Najvyšší súd zasiahol svojim rozsudkom do práva na súdnu a inú ochranu sťažovateľa keďže rozhodol v rozpore s právnou úpravou o úplnej jurisdikcii podľa § 250j ods. 5 O.s.p., pričom si svojvoľne a bez opory v zákone upravil znenie právnej úpravy v odôvodnení rozhodnutia.».

4. V petite sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom tak, že rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené jeho označené práva. Ďalej žiadal, aby ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Požadoval priznať aj náhradu trov konania v sume 57,62 €.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

6. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 142/2011). Úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený. Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

8. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným

súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

9. Podstata sťažnostných námietok sťažovateľa smeruje k poukázaniu na to, že podľa jeho názoru najvyšší súd konal *contra legem*, keď v konaní o jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiu rady podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zmenil rozhodnutie rady v časti uloženej sankcie tak, že namiesto radou uloženej pokuty v sume 1 000 € uložil iný druh sankcie – upozornenie na porušenie zákona. Ako z už uvedeného vyplýva, ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Vychádzajúc z mantinelov možnej ústavno-súdnej korekcie rozhodovacej

činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. V okolnostiach prípadu však ústavný súd viazaný sťažnosťou (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) posudzoval iba reformačný výrok najvyššieho súdu v časti uloženej sankcie a jemu prislúchajúce odôvodnenie, pretože potvrdzujúci výrok najvyššieho súdu v časti viny za porušenie ustanovenia § 39 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii nebol sťažovateľom v sťažnosti nijako rozporovaný (to isté platí pre výrok o trovách konania). Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku po uvedení podstatných dôvodov rozhodnutia rady, obsahu opravného prostriedku a vyjadrenia k nemu uviedol:

„Podľa článku 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie zákonov musí byť v súlade s ústavou, v danom prípade s článkom 1 ods. 1 a článkom 50 ods. 6. Právna istota a spravodlivosť, ako princípy materiálneho právneho štátu podľa názoru súdu nepripúšťajú v individuálnych prípadoch aplikovanie sankcií, ktoré by mohli byť neprimerané povahe skutku a jeho dôsledkom. Súd je však pri ukladaní sankcie povinný vychádzať z princípu prísne individuálnej zodpovednosti za skutok, ktorý má svoju mieru závažnosti a dôsledkov. Nijaký právny poriadok nemôže regulovať všetky situácie, ktoré môžu nastať pri uplatňovaní právnej úpravy. Každý právny poriadok sa môže uplatniť vo všetkých prípadoch iba vtedy, ak sa právna úprava, dotvorí výkladom práva. Základom výkladu práva v právnom štáte je zdravý rozum. K dôležitým materiálным znakom právneho štátu je aj existencia kritérií, podľa ktorých sa vysvetľuje a uplatňuje každá právna norma (cit. Drgonec: Ústava Slovenskej republiky -Komentár, Heuréka 2004, str. 57 - 58).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru o sankcionovaní za akékoľvek trestné obvinenie (za ktoré sa považuje aj sankcionovanie v ktorejkoľvek oblasti verejného práva), má súd konať v plnej jurisdikcii.

S poukazom na ustanovenie § 250j ods. 5 O. s. p. ak súd na základe vykonaného dokazovania (na podklade administratívneho a súdneho spisu) dospel k záveru, že o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán, môže rozhodnúť o uložení sankcie sám. Súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, aj vzhľadom na požiadavku hospodárnosti konania nezruší, pretože skutkový stav považoval za dostatočne zistený a samotné právne posúdenie veci čo do kvalifikácie sankcionovaného konania nebolo materiálne nesprávne. Súd výrok o druhu uloženej sankcie, v rámci

rozhodovania v plnej jurisdikcii, napravil sám zmenou výroku rozhodnutia správneho orgánu (§ 250j ods. 5 a 6 O. s. p.).

Pokiaľ ide o druh uloženej sankcie, dospel súd k záveru, že v konaní nebola preukázaná vyššia miera negatívnych dôsledkov konania navrhovateľky (závažnosť, dĺžka konania a následky), než ktorá vyplývala z rozhodnutia odporkyne. Preto považoval uloženie sankcie - upozornenie na porušenie zákona za primerané okolnostiam prípadu a súčasne zodpovedajúce aj požiadavke generálnej prevencie, prihliadnuc aj na skutočnosť, že ide o druhé porušenie uvedeného ustanovenia zákona. Vzhľadom na uvedené skutočnosti prihliadnuc na obsah napadnutého rozhodnutia dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že rozhodnutie odporkyne je potrebné zmeniť v časti uloženej sankcie (pokuty vo výške 1000 €) tak, že uloží navrhovateľke sankciu - upozornenie na porušenie zákona (§ 64 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 64 ods. 2 veta prvá zákona č. 308/2000 Z. z.).“

10. Z citovanej časti odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu jasne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré najvyšší súd rozhodol tak, že zmenil rozhodnutie rady v časti uloženej sankcie. Ústavnému súdu v zmysle už uvedeného prislúchalo posúdiť, či v danom prípade nejde o aplikačný exces, teda také vybočenie z medzí ústavno-konformnej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktoré by potenciálne mohlo viesť k záveru o možnom zásahu do práv sťažovateľa.

Podľa § 250j ods. 5 OSP (aplikovateľného na základe § 250q ods. 2 OSP) vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 môže súd rozhodnúť rozsudkom... o peňažnej sankcii, ak na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že... o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán. Rozsudok súdu nahrádza rozhodnutie správneho orgánu v takom rozsahu, v akom je rozsudkom súdu rozhodnutie správneho orgánu dotknuté. Tento rozsah musí byť uvedený vo výroku rozsudku, pričom súd dotknutý výrok zmení.

Podľa § 250i ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona... rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom

zisteným správny orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správny orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa § 64 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

11. Konanie správneho súdu v plnej jurisdikcii (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 OSP) vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý zaručuje každému právo, aby súd rozhodol o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, pričom štrasburská judikatúra za trestné považuje aj konania, ktoré možno označiť ako priestupky, iné správne delikty či disciplinárne delikty (napr. Maurer c. Rakúsko z 18. februára 1997, Bendenoun c. Francúzsko z 24. februára 1994). Napokon, priamo dikcia uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku umožňuje súdu modifikovať skutkový stav zistený správny orgánom, ako aj sankciu ním uloženú účastníkovi správneho (a neskôr) súdneho konania. Z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku je zrejmá určitá normatívna nepresnosť, keď najskôr § 250i ods. 2 (vymedzujúci veci patriace do plnej jurisdikcie správneho súdu) používa slovné spojenie „rozhodol o uložení sankcie“, aby následne § 250j ods. 5 prvá veta (vymedzujúci reformačnú právomoc správneho súdu) ustanovil, že súd môže rozsudkom rozhodnúť „o peňažnej sankcii“, pričom tá istá veta vymedzuje, že tak súd môže urobiť vtedy, ak dospel k záveru, že „o uložení sankcie“ má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán. Na viacerých miestach takto Občiansky súdny poriadok rôzne vymedzuje mantinely reformačnej právomoci správneho súdu.

12. Ako však (do istej miery) neobvykle, avšak v danej veci celkom vhodne poznamenal najvyšší súd, základom výkladu práva v právnom štáte je zdravý rozum. Aj

ústavný súd vo svojej judikatúre mal možnosť zvýrazniť, že doslovný výklad práva v odôvodnených prípadoch musí ustúpiť výkladu e ratione legis, teda výkladu zohľadňujúceho zmysel a účel aplikovanej právnej normy. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom (III. ÚS 341/07). V tomto smere sa javí vhodné pripomenúť aj známu judikatúru Ústavného súdu Českej republiky, v zmysle ktorej „naprosto neudržiteľným momentom používání práva je jeho aplikace, vycházející pouze z jeho jazykového výkladu. Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity“ (Pl. ÚS 33/97).

13. Najvyšší súd už v minulosti skonštatoval, že plná jurisdikcia umožňuje správne mu súdu priamo ukladať i sankcie, ktoré neboli pôvodne uložené rozhodnutím, správneho orgánu, a preto za použitia logického výkladu (*argumentum a maiori ad minus*) môže súd zmiernovať uložené sankcie až na úroveň upustenia od potrestania (napr. 3 Sž 36/2006). Aj podľa ústavného súdu je ústavne konformné a zároveň rešpektujúce účel plnej jurisdikcie správneho súdu v intenciách čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak správny súd reformačným výrokom zmierni sankciu uloženú pôvodne správnym orgánom. O zmiernení sankcie pritom možno uvažovať jednak v rovine (i) uloženia totožného druhu sankcie v miernejšej výmere, ale aj v rovine (ii) uloženia iného druhu sankcie, ktorý je čo sa týka dôsledkov zjavne miernejší ako pôvodne uložený druh sankcie, či v rovine absolútnej (iii), teda v upustení od potrestania.

14. V právnej veci sťažovateľa najvyšší súd dospel v otázke viny k rovnakému záveru ako rada (ako už bolo uvedené, sťažovateľ v sťažnosti potvrdzujúci výrok najvyššieho súdu vôbec nenamietal), avšak radou uloženú sankciu (pokutu 1 000 €) zmiernil tak, že mu uložil iný druh sankcie – upozornenie na porušenie zákona, ktoré má predovšetkým preventívnu funkciu. Za daných okolností ústavný súd zvýrazňuje skutočnosť, že za situácie, ak sťažovateľ ústavne relevantným spôsobom nenamietal

potvrdzujúci výrok najvyššieho súdu (o porušení jeho povinností) a najvyšší súd reformoval výrok rady o uložení sankcie tak, že sťažovateľovi uložil najmiernejší možný druh sankcie [§ 64 ods. 1 písm. a) až e) zákona o vysielaní a retransmisii], celá sťažnosť vykazuje znaky domáhania sa iluzórnych, a nie reálnych práv. Tak ústava, ako aj dohovor však chránia nie teoretické a iluzórne práva, ale práva konkrétne a účinné (PL. ÚS 5/02), resp. práva, ktoré sú praktické a efektívne, t. j. práva, ktorých sa dá reálne domáhať, nie práva, ktoré majú v praxi iba iluzórnu povahu a iluzórne účinky (napr. Hutten-Czapska c. Poľsko).

15. Vychádzajúc z uvedených záverov ústavný súd konštatuje, že právny záver najvyššieho súdu vychádzajúci z princípov plnej jurisdikcie správneho súdu vo svetle čl. 6 ods. 1 dohovoru vyhovuje požiadavke na ústavne súladnú aplikáciu príslušných ustanovení O.s.p. (čl. 152 ods. 4 ústavy). Nevykazuje ani znaky arbitrárnosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým zásadne poprel ich účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05). Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08). V rozsudku najvyššieho súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Pokiaľ teda ide o namietaný zásah do základného práva na súdnu ochranu sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uzatvára, že rozsudok najvyššieho súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 OSP) nie je arbitrárny a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo najvyšší súd pri potvrdzujúcom (a sťažovateľom ani nenamietanom) výroku o porušení povinností podľa § 39 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii zmenil sankciu, ktorú mu pôvodne uložila rada.

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané

na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie rozsudku najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2011